

L = lagðir sýsluvegir alls á landinu, í km.

m = nettóíbúatala sýslu, þ. e. íbúatala sýslunnar, að frádreginni íbúatölu þeirra eyjahreppa, sem ráðherra ákveður að undanþegnir séu vegaskatti samkvæmt 24. gr., og hálfri íbúatölu þeirra kauptúna, sem fá helming sýsluvegasjóðsgjalda í sveitarsjóð samkvæmt 26. gr. vegalaga nr. 71 30. desember 1963.

M = nettóíbúatala allra sýslna á landinu, reiknuð á sama hátt og nettóíbúatala hverrar sýslu.

Tölur um lengd og ástand sýsluvega skulu miðast við byrjun þess árs, sem skiptingin gildir fyrir, en íbúatölur við manntal Hagstofu Íslands 1. desember næstan á undan.

2. gr.

Ef hluti sýslu af framlagi ríkissjóðs, reiknaður eftir reglu í 1. gr., nær ekki tilskilinni lágmarksupphæð, þ. e. helmingi þess er sýslan lagði til sýsluvegasjóðs næsta ár á undan, skal sýslan fá þá lágmarksupphæð af óskiptu framlagi ríkissjóðs, en síðan sé skipt milli annarra sýslna samkvæmt reglunni í 1. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er samkvæmt vegalögum, nr. 71 30. desember 1963, öðlast þegar gildi, og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Samgöngumálaráðuneytið, 17. apríl 1964.

Ingólfur Jónsson.

Brynjólfur Ingólfsson.

REGLUGERÐ

um löggæzlu á almennum skemmtistöðum í Suður-Þingeyjarsýslu.

1. gr.

Almennar samkomur má ekki halda á samkomustöðum í Suður-Þingeyjarsýslu, nema að fengnu leyfi sýslumanns. Skal hann jafnframt ákveða, hvort löggæzla skuli vera á skemmtisamkomunni. Forstöðumenn slikra skemmtisamkvæma skulu sækja um leyfi til skemmtanahalds eigi síðar en 4 dögum áður en halda skal.

2. gr.

Dómsmálaráðherra getur að fengnum tillögum sýslumanns löggilt einstaka löggæzlumenn, er skulu hafa eftirlit með skemmtunum.

Löggæzlumenn skulu, er þeir hafa fengið tilkynningu frá sýslumanni um að skemmtun með löggæzlu hafi verið leyfð, mæta á skemmtistaðnum, er skemmtun á að hefjast og dvelja þar, þangað til henni er lokið og mega þeir eigi fara af staðnum, fyrr en húsum þeim, er skemmtun var haldin í, hefur verið lokað og samkomugestir farnir af staðnum. Ef löggæzlumaður hefur forföll, svo að hann eigi getur mætt á skemmtun, er honum heimilt að fá annan til að annast löggæzlastarfið. Löggæzlumanni til aðstoðar í hverjum hreppi skulu tveir menn löggiltir vera, og getur hann kvatt þá til aðstoðar, er hann telur þess þörf. Þeir einir geta verið löggæzlumenn, hvort heldur aðalmenn eða aðstoðarmenn, er fengið hafa fræðslu og þjálfun til starfsins.

3. gr.

Löggæzlumenn skulu halda uppi reglu á skemmtunum, er þeir hafa eftirlit með, og er þeim heimilt að flytja burtu af skemmtistaðnum þá menn, er óspektum valda. Auk aðstoðarmanna sinna, hinna löggiltu, geta þeir kvatt sér til aðstoðar við að halda uppi reglu, forstöðumann skemtunarinnar og þjónustumenn hans og aðra borgara.

Ef löggæzlumanni virðist ölvun á skemmtun ætli að verða lítt þolandi, er honum heimilt að slíta samkomunni, og er þá öllum samkomugestum skylt að fara út úr húsum þeim, sem skemmtunin er haldin í, og skal þeim húsum lokað.

Leiki rökstuddur grunur á, að áfengi sé selt úr bifreiðum á staðnum eða á annan hátt, eða í nánd við staðinn, er löggæzlumanni og aðstoðarmönnum hans heimilt að leita áfengis í bifreiðum þeim, og rannsaka svo sem nauðsyn krefur.

Að lokinni skemmtun skal löggæzlumaður, ef hann telur sig sakir öläði manna eigi hafa getað haldið uppi fullkominni reglu á skemmtuninni, gefa sýslumanni skriflega skýrslu um starf sitt. Skal hann tilgreina nöfn þeirra menna, er verið hafa ölvaðir á skemmtuninni og sem eigi hafa hlýtt fyrir mælum hans. Skal hann lýsa ölvun þeirra, tilsvörum, háreysti og handalögmálum, er kunna að hafa orðið.

4. gr.

Sýslumaður gefur út erindisbréf handa löggæzlumönnum. Skulu þar settar reglur um hvernig þeir skulu haga störfum sínum. Löggæzlumönnum öllum skal láta í té einkennishúninga og einkennishúfur.

Séu gerð spjöll á einkafatnaði löggæzlumanns eða aðstoðarmanna hans, er þeir sinna lögreglustörfum, skal ríkissjóður bæta þann skaða, ef hann eigi fæst bættur á annan hátt.

Ríkissjóður annist slysatryggingu allra þessara löggæzlumanna.

5. gr.

Löggæzlumönnum skal greiða þóknun fyrir starf þeirra, 400.00 kr. fyrir skemmtun hverja, er þeir hafa eftirlit með. Aðstoðarmönnum þeirra skal greiða 300.00 kr. fyrir hverja skemmtun. Þeim skal öllum greiddur ferðakostnaður að og frá skemmtistað, eftir samkomulagi eða eftir reikningi, sem sýslumaður úrskurðar.

6. gr.

Sýslumaður skal, þegar hann sér ástæðu til, eða samkv. óskum félagssamtaka í sýslunni, kalla forstöðumenn samkomustaða í sýslunni saman á fund. Á þeim fundi skal rætt um á hvern hátt þess verði bezt gætt, að skemmtanir þær, er haldnar verða í héraðinu á því ári, fari sómasamlega fram. Á fundi þessum skulu og löggæzlumenn mæta.

7. gr.

Ef fundarmenn á fundi þeim, er greinir frá í 6. grein, verða sammála um að nauðsyn beri til að setja reglur um útilokun þeirra manna, er sannir hafa orðið að sök að valda spjöllum á samkomum, frá því að sækja skemmtanir í héraðinu, skulu forstöðumenn samkomustaða, þeir er fundinn sækja, tilnefna tvo úr sínum hópi með fullu umboði, er ákveða skulu með sýslumanni, hverjum þeirra manna, er löggæzlumenn hafa í skýrslum sínum tilgreint að hafi hegðað sér ósæmilega á skemmtunum, skulu bannaður aðgangur að skemmtunum innan héraðs, og um hve langan tíma.

8. gr.

Skal sýslumaður, er honum hefur horizt skýrsla löggæzlumanns samkvæmt 3. grein, kveðja þá tvo menn úr hópi forstöðumanna samkomustaða, er um ræðir í 7. grein, á fund, og skal hann þá ásamt þeim, eftir að þeir hafa kynnt sér skýrslu eftir-

litsmanns og skýrslu fyrir sakadómi, ef fyrir hendi eru, ákveða, hvort mönnum þeim, er löggæzlumaður telur að hafi hegðað sé ósæmilega á skemmtun, skuli bannaður aðgangur að skemmtunum innan héraðsins og um hve langan tíma bannið skuli gilda. Bann nefndarinnar skal tilkynnt skriflega öllum forstöðumönnum í héraðinu, löggæzlumönnum öllum, svo og manni þeim, er banninu er beint gegn. Á meðan bannið gildir, ber forstöðumönnum samkomustaða og þjónustuliði þeirra, að vera samhent löggæzlumönnum um það, að synja þeim mönnum, sem banni er beint gegn, um aðgang að skemmtunum þeim, sem haldnar eru, og það jafnt þótt þeir séu eigi undir áhrifum áfengis, er þeir æskja aðgangs.

9. gr.

Kostnaður sá, er leiðir af framkvæmd þessarar reglugerðar, greiðist að $\frac{3}{4}$ úr ríkissjóði en að $\frac{1}{4}$ úr viðkomandi sveitarsjóði, að því er laun aðallöggæzlumanns snertir. En laun aðstoðarmanna greiði aðili sá, er skemmtun heldur, að hálfu, en ríkissjóður að hálfu. Ríkissjóður kostar að öllu leyti einkennisbúninga löggæzlumanna, einkennishúfur og merki, svo og fræðslu löggæzlumanna og aðstoðarmanna þeirra. Þá einnig ferðakostnað allan samkv. 5. grein.

Haldi utanhéraðsmaður eða félag skemmtun á samkomustað innan héraðs, getur sýslumaður krafizt þess, að sá aðili greiði hluta sveitarsjóðs af kostnaði við eftirlit með skemmtuninni, og getur sýslumaður sett það sem skilyrði fyrir skemmtanaleyfi.

Reglugrð þessi, sem sett er samkvæmt 11. gr. laga nr. 56/1963, um lögreglumenn, staðfestist hér með til að öðlast gildi þegar í stað. Jafnframt er úr gildi numin reglugerð nr. 101 13. júní 1960, um löggæzlu á almennum skemmtisamkomum í Suður-Þingeyjarsýslu og Húsavík.

Í dóms- og kirkjumálaráðuneytinu, 20. apríl 1964.

Jóhann Hafstein.

Baldur Möller.

21. apríl.

Nr. 64.

Staðfesting forsetans á viðaukaskipulagsskrá fyrir Landgræðslusjóð, útgefin á venjulegan hátt að mandatum af dómsmálaráðherra 21. apríl 1964.

Skipulagsskráin er þannig:

VIÐAUKASKIPULAGSSKRÁ

fyrir Landgræðslusjóð.

1. gr.

Viðauki þessi er gerður á aðalfundi Skógræktarfélags Íslands 25. júní 1955 og aðalfundi 1963, samkvæmt tillögu stjórnar félagsins.

2. gr.

7. gr. skipulagsskrár Landgræðslusjóðs, nr. 94 18. júní 1946, hljóði þannig:

Fé Landgræðslusjóðs skal ávaxta í útlánum til þeirra framkvæmda, sem um getur í 3. grein, gegn öruggum tryggingum og hóflegum ársvöxtum. Það fé, sem ekki er bundið í útlánum, skal stjórnin ávaxta á annan tryggan hátt.